

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.Μ.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

Αποστολικοί Αντίλαλοι

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Τηλ. 2108027738, email: agioi.apostoloi@gmail.com

www.agioiapistoloi.gr

Κυριακή 16 Αυγούστου 2026

ΙΑ' Ματθαίου

Άγιος Διομήδης, Άγιος Σταμάτιος από τον Βόλο,
Άγιος Απόστολος ο Νέος, Όσιος Τιμόθεος επίσκοπος
Ευρίπου κτίτορας της Ιεράς Μονής Πεντέλης

Έτος: 19 - Αριθμός τεύχους: 832

ΙΑ' Ματθαίου

Απόστολος: Πρὸς Κορινθίους Α', θ' 2-12 - Ευαγγέλιο: Κατὰ Ματθαῖον, ΙΗ' 23-35

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη, θεολόγου

«Ἄρξαμένου δὲ αὐτοῦ συναίρειν,
προσηνέχθη αὐτῷ εἰς ὀφειλέτης
μυρίων ταλάντων» (Ματθ. 18,24).

Το κομμάτι του Ευαγγελίου που
διαβάστηκε σήμερα, είναι απ' τα
πιο ουσιαστικά για τη χριστιανική
ζωή. Ο σημερινός κόσμος είναι
γοητευμένος με το μυαλό του. Το
αναπτύσσει με σπουδές, με χίλια

δυο, με τις δυνατότητες που δίνει ο σημερινός κόσμος. Μένει όμως
κατ' αντίστροφη λογική εντελώς υποανάπτυκτη και μικραίνει η
καρδιά του! Μεγαλώνει, λοιπόν, το μυαλό του και μικραίνει η καρδιά
του! Στενεύει και δε χωράει κανέναν άλλο, παρά τα τρία γράμματα:
έψιλον, γάμα και ωμέγα. **Εγώ**. Η καρδιά γίνεται ένας τάφος μέσα στον
οποίο ο άνθρωπος θάβεται πριν πεθάνει, κλεισμένος σ' έναν αφόρητο
εγωισμό, που δεν αφήνει καμιά επικοινωνία.

Τα όρια της συγχωρητικότητας και της ανοχής αποτελούν το κύριο
θέμα της παραβολής που ακούσαμε σήμερα. Αφορμή για την
παραβολή αποτέλεσε ένα ερώτημα που έθεσε ο Πέτρος στον Ιησού:

«Τότε προσελθὼν αὐτῷ ὁ Πέτρος εἶπε· Κύριε, ποσάκις ἁμαρτήσῃ εἰς ἐμὲ ὁ ἀδελφός μου καὶ ἀφήσω αὐτῷ; Ἔως ἐπτάκις;» (Ματθ. 18,21). Ὅμως ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἰησοῦ ἐπεκτείνει τὰ ὅρια: «**Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Οὐ λέγω σοι ἔως ἐπτάκις, ἀλλ' ἔως ἐβδομηκοντάκις ἐπτά**» (Ματθ. 18,22). Μια τέτοια ἀπάντησις σίγουρα ξάφνιασε τοὺς ἀκροατὲς τοῦ Ἰησοῦ, γι' αὐτὸ ἀναλαμβάνει νὰ ἐξηγήσῃ τὴ θέση Του με μιὰ παραβολή. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ξαφνιάζει ἐμὰς πλέον εἶναι τὸ ὅτι, προκειμένου νὰ μιλήσῃ γιὰ συγχώρεση καὶ ἀνοχή, δανείζεται τὸ παράδειγμά Του ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ ζωή. Ἐνας βασιλιάς καλεῖ τοὺς δούλους τοῦ νὰ τοῦ ἀποδώσουν λογαριασμό. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς βρέθηκε νὰ χρωστάει δέκα χιλιάδες τάλαντα καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ τα πληρώσῃ, ὁ βασιλιάς διέταξε νὰ πουλήσουν αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειά του με ὅλα τὰ υπάρχοντά τους, ὥστε νὰ ἐξοφληθεῖ τὸ ποσό. Ὁ δούλος: «**Πεσὼν οὖν ὁ δοῦλος προσεκύνη αὐτῷ λέγων· Κύριε, μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί, καὶ πάντα σοι ἀποδώσω**» (Ματθ. 18,26).

Βγαίνοντας ὅμως ὁ δούλος στὴν αὐλὴ συνάντησε ἕνα συνάδελφό του, ποὺ τοῦ χρωστοῦσε ἕνα ἀσήμαντο ποσό. Ἀρχισε τότε νὰ τον πιέζει ἀπαιτώντας τὴν ἀμεση ἐξόφληση καὶ, ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν εἶχε τὰ χρήματα τὸν ἐκλείσε φυλακή! Ὅταν ὁ βασιλιάς πληροφορήθηκε τὴ συμπεριφορὰ τοῦ υπηρέτη ποὺ εἶχε ευεργετήσῃ, τὸν κάλεσε καὶ, ὀργισμένος, διέταξε νὰ τὸν βασανίσουν ὥσπου νὰ ξοφλήσῃ τὸ χρέος τοῦ. Καὶ ὁ Ἰησοῦς κατέληξε: «**Οὕτω καὶ ὁ Πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐὰν μὴ ἀφῆτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν**» (Ματθ. 18,35).

Εκπλήσσεται κανεὶς μπροστά σ' αὐτὸ τὸ γεγονός. Δε χωράει ἡ καρδιά σου τίποτα, μόνο τὸν εαυτὸ σου; Καὶ, ἀδελφοί μου, πρέπει νὰ ομολογήσουμε ὁ καθένας μας, ἐγώ, εσεῖς, ὅτι ἀν γεμίσει ἡ καρδιά μας ἀπὸ τὸν εαυτὸ μας, αποκτάει μιὰ τέτοια πληρότητα ποὺ δε χωράει κανέναν ἄλλον. Ὅταν ἀδειάσῃ ἀπ' τὸν εαυτὸ μας χωράει κάθε ἄλλον. Προσέξτε ὅμως καὶ κάτι ἀκόμα χειρότερο. Στὴν πρώτη περίπτωση, ὅταν εἶναι γεμάτη ἡ καρδιά μας ἀπ' τὸν εαυτὸ μας, δε χωράει οὔτε τὸν Θεό! Οὔτε ὁ Θεὸς χωράει, γιὰτὶ κανένας ἀπολύτως δε χωράει μέσα στὴν καρδιά μας. Ὅταν μάθουμε νὰ βγαίνουμε ἀπ' τὸν εαυτὸ μας, θα χωράμε τὰ πάντα!

Όλα αυτά τα διαβάζουμε, τα ακούμε και σκέφτεται κανείς, αυτός ο άνθρωπος γιατί άραγε δε μπορούσε να αγαπάει; Διότι έβλεπε τα λάθη του ως μια υπόθεση που τον θίγει! Κι αυτός που του παράγραψε το λάθος, τον δυσκόλεψε περισσότερο απ' όλους, ήταν γι' αυτόν η χειρότερη προσβολή. Όσο κι αν δεν μπορεί να το καταλάβει κανείς εξ αρχής, σιγά-σιγά το αντιλαμβάνεται, ότι όταν δεν ξέρω να διαχειριστώ τα λάθη μου, όταν δεν καταλαβαίνω τι να κάνω με τα χρωστούμενα μου, μέσα μου θα χτιστεί μια κατάσταση πολύ περίεργη. Και το τραγικότερο ξέρετε ποιο είναι; Ότι αυτό ισχύει και για εμάς τους χριστιανούς. Ο Χριστός απευθύνει την παραβολή στους τότε ακροατές Του, στους Εβραίους και την απευθύνει κατ' επέκταση και σε όλους εμάς.

Είναι οι χριστιανοί αυτοί οι οποίοι δε μπορούν να χαρούν. Δε χαίρονται με τίποτα. Εξομολογούνται για να απαλλαγούν από τα άγχη των ενοχών, για να αισθανθούν καλύτερα, όχι για να αγωνιστούν ώστε να αντισταθούν ευκολότερα, για να ανακουφιστεί το εγώ του, όχι να ξεχαστεί. Όχι να αδειάσει ο άνθρωπος από το εγώ του αλλά να τον κάνει ήσυχο! Μέσα σε μια τέτοια λογική μπορεί να περάσει κανείς όλη του τη ζωή μέσα στην Εκκλησία και να μη μάθει να χαίρεται, να μη χαίρεται που έχει έναν Πατέρα στον οποίο λέγει **συγγνώμη** κι Εκείνος του απαντάει: «Σου παραγράφω το χρέος», και δυστυχώς να μην μπορεί ο ίδιος να παραγράψει κανένα χρέος αλλουνού. Γιατί έχουμε τόσο μεγάλο εγωισμό, που φανταζόμαστε ότι θίγεται η αξιοπρέπειά μας απ' τη συγχώρεση. Άμα δεν το καταλάβουμε αυτό, θα τυραννιόμαστε, θα περάσει η ζωή μας, δε θα καταλάβουμε ποτέ τα λάθη μας.

Αδελφοί μου, μέσα στην Εκκλησία οι άνθρωποι μαθαίνουν να μεγαλώνουν την καρδιά τους, να ελευθερώνονται απ' το εγώ τους να βγαίνουν απ' το εγώ τους, για να μπορούν να χωρέσουν και τον Θεό και τους αδελφούς τους. Άμα δε μάθω ότι οι ανθρώπινες σχέσεις μπορεί να δημιουργήσουν πληγές, μπορεί να δημιουργήσουν τριβές, μπορεί να δημιουργήσουν χίλια θέματα. Άμα δε μάθω να γυρεύω συγγνώμη, θα μπερδευτώ πάρα πολύ. Και η πνευματική μου ζωή θα εξαντλείται σε μια χαζή αντίληψη ότι πρέπει να ικανοποιήσω τον Χριστό με κάποιες πράξεις. Προσεύχομαι, ανάβω ένα κερί, διατηρώ κάποιες συνήθειες ευλάβειας. Αυτά δεν είναι συμπεριφορές για να

ευχαριστηθεί ο Χριστός. Είναι θεραπευτικά φάρμακα για να γιάνει η καρδιά μας, να πάψει να σκέφτεται μονάχα το εγώ.

Αποκαθιστώντας ο Χριστός τις σχέσεις του ανθρώπου με τον Θεό, απαλλάσσει τον άνθρωπο από την κυριότερη συνέπεια της διάστασης των σχέσεων αυτών, τον φόβο του θανάτου, που είναι ο κύριος υπεύθυνος για την ανάπτυξη σχέσεων ανταγωνισμού. Έτσι ο άνθρωπος έχει πλέον δυνατότητα να προχωρήσει και στην αποκατάσταση των σχέσεών του με τους συνανθρώπους του. Αυτή την αλήθεια διακηρύσσει και ο απόστολος Παύλος, χρησιμοποιώντας επίσης ορολογία από την οικονομική ζωή: **«Ἦγοράσθητε γὰρ τιμῆς· δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἃτινὰ ἐστὶ τοῦ Θεοῦ»** (Α΄ Κορ. 6,20). Δεν ανήκετε στον εαυτό σας, σάς αγόρασε ο Θεός και πλήρωσε το τίμημα. Αυτόν, λοιπόν, να δοξάζετε με το σώμα σας και με το πνεύμα σας, που ανήκουν στο Θεό.

Ως χριστιανοί, λοιπόν, αναγνωρίζουμε ότι ο Θεός έχει χαρίσει τα χρέη μας προς Αυτόν και ότι μάς έδωσε τη δυνατότητα να αποκαταστήσουμε τις σχέσεις μας μαζί Του. Σε πρακτικό επίπεδο η αναγνώριση αυτή σημαίνει ότι έχουμε και πάλι ανοιχτές μπροστά μας όλες τις δυνατότητες να χρησιμοποιήσουμε την εξουσία που μάς χάρισε ο Θεός, ώστε να συνεργαστούμε μαζί Του ή να καταχραστούμε την εξουσία αυτή και να στραφούμε και πάλι εναντίον Του. Τώρα πια δε χρωστάμε τίποτε στον Θεό, αυτό όμως δε σημαίνει ότι είμαστε εντελώς απαλλαγμένοι από χρέη. Όλοι μας γνωρίζουμε ότι ο άνθρωπος αδυνατεί να διαχειριστεί πάντοτε σωστά την εξουσία που του έδωσε ο Θεός. Σε κάθε επιλογή μας, σε κάθε πράξη μας, ελλοχεύει ο κίνδυνος της κατάχρησης, που δημιουργεί καινούρια χρέη, αυτή τη φορά προς τους συνανθρώπους μας, τους οποίους βλάψαμε με την αμαρτία μας. Προς τους συνανθρώπους μας χρωστάμε πλέον και με αυτούς οφείλουμε να επιδιώξουμε ένα διακανονισμό, χαρίζοντας ο ένας τα χρέη του άλλου. Ο Χριστός, με τη σημερινή Του παραβολή μάς προειδοποιεί. Η παραγραφή του χρέους μας προς τον Θεό παραμένει χωρίς αντίκρισμα, αν κι εμείς δεν παραγράφουμε τα χρέη των συνανθρώπων μας προς εμάς.

ΑΜΗΝ!